

Speciale Studie 8

Uitgebreidere studies

VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

De bedeling der Genade Gods

Door Otis Q. Sellers,
Bijbelleraar

De bedeling der Genade Gods

Toen de Here Jezus over Jeruzalem weende, uitte Hij zijn verdriet met de woorden: **“Och, of gij ook op deze dag verstondt wat tot uw vrede dient; maar thans is het verborgen voor uw ogen.”**¹

Zij die de geest van Christus hebben, kunnen niet anders dan hetzelfde voelen voor de grote meerderheid van het belijdende Christendom van deze tijd. Velen van hen die belijden volgelingen van Jezus Christus te zijn, weten niet – zij blijken blind te zijn voor de dingen die hen tot vrede dienen. Zij houden zich met talloze zaken bezig die met geen mogelijkheid enig verband houden met hun tegenwoordige relatie met God of met hun toekomstige bestemming. Zij zoeken tevergeefs naar vrede en zekerheid, omdat zij niet weten wat het in deze tijd is om vrede te bezitten die alle verstand te boven gaat.

Het Christendom als geheel is volkomen onbekend met de grootste van alle openbaringen van de waarheid voor vandaag over onze relatie met God, de houding van God en het karakter van zijn bestuur van de wereld en zijn huishouding in deze wereld op dit moment. De gangbare theologie zal tevergeefs worden nagezocht op het feit dat de tegenwoordige bedeling van God er een is van de genade van God. Dat God nu uitsluitend en alleen door genade met mensen omgaat, is de meest kenmerkende waarheid van de openbaring in het Nieuwe Testament. Dit is het onderwerp van deze studie.

Wat is een bedeling

Iemand die het Woord van God leest, komt ongetwijfeld een keer het woord bedeling tegen.² Hij kan het lezen en eraan voorbijgaan alsof dit woord geen boodschap of geen waarheid voor hem inhoudt, of hij kan ervaren dat het gaat om de waarheid van God ook al wordt die waarheid niet onmiddellijk gezien.

Het is een vaststaand feit dat iemand bij het bestuderen van de Bijbel de waarheden ervan kan ontdekken door de hints en aanwijzingen te volgen die daarin overal verspreid te vinden zijn.

Er is een duidelijke aanwijzing van de waarheid in het woord *bedeling*. De eerlijke onderzoeker die zijn kennis van Gods waarheden wil vergroten, zal alles doen wat nodig is om ervoor te zorgen dat dit woord tot zijn hart gaat spreken.

Het woord bedeling is de vertaling van het Griekse woord *OIKONOMIA*. Dit woord komt in twee vormen voor in Lucas 16:1-4 waar het is vertaald met *rentmeester* en *beheer* (rentmeesterschap in St.Vert.), zodat dit gedeelte ons het bewijs levert dat het in werkelijkheid om beheer of bestuur gaat.

“Er was een rijk man, die een rentmeester (*OIKONOMOS*, beheerder) had. Van deze werd hem aangebracht, dat hij zijn bezit verkwistte. En hij liet hem roepen en zeide tot hem: Wat hoor ik daar van u? Doe verantwoording van uw beheer (*OIKONOMIA*), want gij kunt niet langer rentmeester (beheerder) blijven. De rentmeester (beheerder) zeide bij zichzelf: Wat moet ik doen? Want mijn heer ontnemt mij mijn rentmeesterschap (beheer). Spitten kan ik niet, voor bedelen schaam ik mij. Ik weet, wat ik doen zal, opdat zij mij, wanneer ik uit mijn rentmeesterschap (beheer) ontzet ben, in huis zullen nemen.”

Hieruit kunnen we leren dat *OIKONOMIA* beheer of bestuur betekent. En aangezien dit woord is vertaald met bedeling, moeten we onder bedeling een bestuur verstaan. In deze studie worden deze twee woorden door elkaar gebruikt.

In het politieke leven van ons land,³ kan het bestuur Republikeins of Democratisch zijn; het kan verkwistend of zuinig zijn; het kan een oorlogsregering zijn of een regering in vredestijd. In verband met God heeft het woord bestuur te maken met het karakter van de manier waarop Hij met de wereld of met zijn huishouden in de wereld omgaat. Daarom is het duidelijk dat, als we eenmaal Gods huidige methode kennen om met de aarde

¹ Lucas 19:42. Tenzij anders vermeld zijn de citaten uit de NBG-vertaling 1951 (vert.).

² In NBG51 alleen in meervoud, Gal.4:24. Statenvertaling, enkelvoud: Ef.1:10; 3:2 en Col.1:25. Meervoud: Hebr.2:4 (hier echter *niet* de vertaling van *OIKONOMIA* dat Sellers hier behandelt) (vert.).

³ De Verenigde Staten van Amerika (vert.).

en met zijn heiligen op aarde om te gaan, we beter in staat zullen zijn om in harmonie met zijn wil voor ons te leven en te werken.

Een bedeling of bestuur is strikt genomen geen tijdvak. Het begrip tijdvak staat niet op de voorgrond in een bestuur. Het karakter van een bedeling is altijd het belangrijkste kenmerk. Er zit niettemin in elke bedeling een element van tijd dat we niet moeten negeren. Als we zeggen: 'Zijn bestuur was efficiënt', spreken we over het karakter van dat bestuur. Als we zeggen: 'Zijn bestuur duurde vier jaar', hebben we het over het element van tijd.

In de Schriften wordt verklaard dat de tijd waarin wij leven een bedeling (of bestuur) van Gods genade is. Deze openbaring is buitengewoon belangrijk voor allen die ernstig verlangen God te verheerlijken in de huidige bedeling. Niemand die "volmaakt en volkomen in al den wil van God" (Col.4:12, St.Vert.) wil staan kan dit feit negeren. Deze bedeling heeft in het bijzonder met de heidenen te maken; daarom is het ook tot hen dat Paulus zei: **"Gij hebt immers gehoord van de bediening (bedeling, bestuur) door Gods genade mij met het oog op u gegeven"** (Efeze 3:2).

In de omgang van God met de aarde is een bedeling of een bestuur gebaseerd op een openbaring van waarheid. De bedeling van de genade Gods is gebaseerd op een grote openbaring van de waarheid aan de apostel Paulus toen hij in Rome was. De eerste verkondiging van de openbaring hiervan was ook de grootste: **"Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen!"** (Hand,28:28). (opmerking: zie een afzonderlijke studie over dit onderwerp).

Dit is de grootste van alle waarheden die verband houden met de bedeling van deze tijd. Het is de grote algemene waarheid waarmee alle waarheden afzonderlijk samenhangen. Het is het raamwerk en de samenvatting van die samengestelde waarheid die Paulus 'het geheimenis' noemt. Alle andere waarheden die met de huidige bedeling te maken hebben en die na deze uitspraak zijn bekendgemaakt, zijn hierin vervat. Voordat dit werd uitgesproken was 'het heil Gods' met en te midden van Israël. Nadat dit is uitgesproken was 'het heil Gods' met en te midden van de heidenen, het is de bedeling of het bestuur van de genade van God. Genade is het ultieme, absolute en overheersende principe dat al Gods handelingen in de wereld van vandaag kenmerkt.

Zoals we eerder opmerkten is de bedeling van Gods genade gebaseerd op openbaring die bekendgemaakt is aan Paulus, zodat hij het kon doorgeven aan de heidenen. Deze waarheid is een geheim geweest, maar is door een openbaring aan Paulus bekendgemaakt (Ef.3:3). Later is het door de Geest ook aan andere apostelen en profeten bekendgemaakt (Ef.3:5), maar in het begin is het alleen geopenbaard aan Paulus. Zelfs nadat het aan anderen was geopenbaard, was Paulus nog steeds de enige die het met gezag kon doorgeven aan de mensen voor wie het bedoeld was, de heidenen (Ef.3:8). De waarheid die het fundament is van de huidige bedeling kan alleen in de geschriften van Paulus worden gevonden. Bij geen van de andere schrijvers is er zelfs maar een hint te vinden naar deze belangrijkste waarheid (Hand.28:28). U zult tevergeefs zoeken in de brieven van Petrus, Jacobus en Johannes naar de geringste aanwijzing dat het heil Gods gezonden was, of gezonden moest worden, aan de heidenen. Deze schrijvers hebben ongetwijfeld van Paulus vernomen over het vreselijke oordeel dat over Israël was gekomen en zij wisten ook van de grote zegen die dit betekende voor de heidenen, maar de taak om deze boodschap door het woord of door een brief door te geven, was uitsluitend aan Paulus voorbehouden.

Het was nooit voorspeld, ook niet in typen of aanwijzingen, dat er een bedeling of bestuur zou komen zoals die waar de wereld zich nu in kan verheugen, tot het moment dat Paulus deze grote waarheid, dat het heil God aan de heidenen gezonden was, aankondigde. Hij heeft met nadruk uitgesproken dat deze waarheid in andere eeuwen niet bekend gemaakt is aan de mensenkinderen (Ef.3:5), en heeft beweerd dat deze vanaf het begin van de wereld verborgen is gebleven in God (Ef.3:9), en heeft samengevat in de woorden dat deze eeuwen en geslachten lang verborgen is gebleven (Col.1:26). Op grond van deze duidelijke uitspraken, zullen de gelovigen God op zijn woord vertrouwen en hun gedachten daarmee in overeenstemming brengen, maar mensen die kleingelovig zijn zullen het ontkennen door te proberen deze waarheden betreffende de bedeling van de genade in eerdere openbaringen te lezen.

Als wij deze duidelijke uitspraken van Paulus aanvaarden, namelijk dat deze waarheid een geheim is geweest dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, dat niet bekendgemaakt is aan de mensenkinderen, dat vanaf het begin van de wereld verborgen is gebleven in God, dan kunnen we deze grote waarheden onmogelijk vinden in de brieven die Paulus heeft geschreven voordat het heil Gods aan de heidenen was gezonden. Dat zijn I en II Thessalonicenzen, I en II Corinthiërs, Galaten en Romeinen. We geven graag toe dat deze brieven enkele van de belangrijkste, rijkste en meest gezegende waarheden in het Woord van God bevatten. Zij bevatten evenwel niet de meest verheven waarheid die aan de huidige bedeling zijn bijzondere karakter geeft. Elk van deze brieven draagt het stempel van God te midden van Israël.

Dat in de brieven aan de Thessalonicenzen, Corinthiërs, Galaten en Romeinen geen spoor gevonden wordt van de waarheid die een geheimenis was dat verborgen was in God, zien we in de geweldige boodschap van Paulus die we lezen in Handelingen 26:22-23. Elke brief die hierboven genoemd is, was al geschreven en rondgezonden voordat deze woorden werden uitgesproken: **“Als een getuige, die hulp van God heeft ontvangen tot op deze dag, sta ik dus hier voor klein en groot, ZONDER IETS ANDERS TE ZEGGEN DAN WAT DE PROFETEN EN MOZES GESPROKEN HEBBEN, DAT GESCHIEDEN ZOU, namelijk, dat de Christus zou lijden, en dat Hij als eerste uit de opstanding der doden het licht zou aankondigen en aan het volk en aan de heidenen.”**

Als deze ondubbelzinnige uitspraak van Paulus zou zijn aangenomen, zou eens en voor altijd de vraag zijn beantwoord of de specifieke waarheden betreffende de tegenwoordige bedeling gevonden kunnen worden in de eerste zes brieven van Paulus. Als deze waarheden een geheimenis waren dat verborgen was in God, kunnen we niet vinden bij Mozes en de profeten en daarom ook niet in de eerdere brieven van Paulus die niets anders bevatten dan waarvan Mozes en de profeten gezegd hadden dat er zou komen.

Je zou denken dat deze duidelijke uitspraak van Paulus niet misverstaan zou kunnen worden; maar, hoe duidelijk het ook is, sommige mensen die prat gaan op hun trouw aan het Woord van God verwerpen het. Deze mensen wijzen op bepaalde buitengewone waarheden die in de vroege brieven naar voren komen en beweren dat deze waarheden kenmerkend zijn voor de bedeling van genade en vervolgens beweren ze dat de waarheden die behoren bij de tegenwoordige bedeling gevonden worden in de eerste zes brieven die door Paulus zijn geschreven. Zij gaan er ten onrechte vanuit dat alle waarheden die van toepassing zijn op de huidige tijd niet van toepassing waren op enige andere tijd. Dat is een misleidende redenering, aangezien veel van de waarheden uit het Oude Testament, de evangeliën en de eerdere brieven wél van toepassing zijn op de huidige bedeling.

Sommige mensen doen dit getuigenis van Paulus over de omvang van zijn bediening vóór Handelingen 28:28 teniet door te stellen dat Paulus hier beweerde dat hij niets anders *gezegd* had dan wat Mozes en de profeten over de komende dingen hadden gezegd, maar dat in zijn geschreven boodschap hij de dingen naar voren heeft gebracht waarvan Mozes en de profeten niets van af wisten.

Na zorgvuldige overweging ben ik tot de conclusie gekomen dat zulke beweringen oneerlijk zijn en dat het Woord van God doelbewust wordt verdraaid om op die manier een Schriftgedeelte dat men niet wil aanvaarden en waarop men geen antwoord heeft, te ontcrachten. Het is absoluut duidelijk, zowel wat de Schrift betreft als onder mensen, dat wat een mens ook *schrijft* door hem wordt *gezegd*, aangezien schrijven eenvoudig een manier is om dingen te zeggen.

In het gedeelte dat we overdenken (Hand.26:22) heeft ‘zeggen’ geen betrekking op het gesproken woord. Als men ervan uitgaat dat Paulus dat wél had bedoeld, moet men zo eerlijk zijn deze gedachte consequent vast te houden in de hele zin, waar Paulus spreekt van de dingen die ‘de profeten en Mozes GESPROKEN hebben dat geschieden zou.’ Hier heeft het woord ‘spreken’ betrekking op de geschreven boodschap en niet op de mondelinge boodschap.

In Lucas 1:63 (St.Vert.) vinden we een overtuigend bewijs in de Schrift dat wat mensen *schrijven* door hen ook *gesproken* wordt: **“En als hij een schrijftafeltje geëist had, schreef hij, zeggende: Johannes is zijn naam.”**

Een ander bewijs zien we in de woorden van Petrus over de geschriften van Paulus: **“... zoals ook onze geliefde broeder Paulus ... u geschreven heeft, evenals in alle brieven, wanneer hij over deze dingen spreekt”** (II Petrus 3:15-16).

Als de lezer zich afvraagt waarom zoveel tijd wordt besteed aan zulke voor de hand liggende zaken, is het omdat er mensen zijn die beweren dat er onderscheid moet worden gemaakt tussen wat Paulus schreef en wat hij gezegd heeft en dat zijn getuigenis in Handelingen 26:22 alleen betrekking heeft op wat hij gesproken heeft en niet op wat hij geschreven heeft. Er zijn ongetwijfeld schrijvers die veel kunnen schrijven zonder iets te zeggen, maar Paulus is daar niet een van. Als hij schreef, zei hij ook wat.

De belangrijke uitspraak van Paulus in Handelingen 26:22 is eenvoudig en ondubbelzinnig. Iemand die de Bijbel kent, zal weten dat hij de waarheid sprak in zijn getuigenis voor Agrippa. In het Oude Testament was er een raamwerk of schets van de waarheid en alles wat Paulus heeft geschreven in de eerste zes brieven viel binnen de grenzen van deze schets of dit raamwerk van de waarheid. Samengevat omvat deze schets 1. dat Christus zou lijden, 2. dat Hij de eerste zou zijn die uit de doden zou opstaan, 3. dat Hij het volk zou verlichten, 4. dat Hij de heidenen het licht zou tonen. Elk detail van de waarheid die door Paulus is verkondigd in zijn bediening van schrijven en spreken vóór Handelingen 28:28 ligt op het gebied van deze vier grote algemene waarheden.

Het is volstrekt kinderachtig voor iemand die beweert een leraar te zijn van het Woord om een bepaalde waarheid in de eerdere brieven van Paulus te nemen en vergenoegd uit te roepen dat hij weet waar die gevonden kan worden in het Oude Testament. Een voorganger in Chicago kwam aan met Romeinen 8:29, 'gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons' en hij wilde weten waar zoiets in het Oude Testament voorkomt. Zijn toehoorders dachten waarschijnlijk dat hij een onweerlegbaar bewijs had gevonden voor zijn stelling dat er waarheden in de vroege brieven van Paulus staan, die niet in Mozes of de profeten gevonden kunnen worden. Indien iemand uit zijn toehoorders op de hoogte was geweest van het Oude Testament, zou hij hebben kunnen wijzen op de woorden van David in Psalm 17:15 "Maar ik zal in gerechtigheid uw aangezicht aanschouwen, en bij het ontwaken mij verzadigen met uw beeld." Deze waarheid is dezelfde als in Romeinen 8:29.

De bedeling der genade

De verstrekkende gevolgen van het werk van Christus aan het kruis waren zodanig dat toen het was verricht, genade heerste door rechtvaardigheid in verband met de gave van eeuwig leven door Jezus Christus (Romeinen 5:21). Dit gold voor de Handelingentijd. Genade was overvloedig aanwezig, maar het was toen niet de bedeling van Gods genade. De uitdrukking 'bedeling van Gods genade' is absoluut, zonder verdere kwalificaties. Het woord genade is een uitdrukking van de aard van Gods handelen met de wereld op dit moment. Het openbaart zijn houding tegenover de wereld en het vertelt de wereld wat er nu van Hem verwacht mag worden.

In de Schrift bestaat er geen woord dat zo'n zegen betekent voor de mens als het woord genade. De precieze betekenis ervan zou voor elk kind van God glashelder moeten zijn. We moeten bedenken dat God een groot verlangen heeft om te zegenen en dat dit verlangen zijn genade is. Genade is Gods verlangen om te zegenen, die Hem ertoe beweegt om elke gelegenheid aan te grijpen om de zondaar te bevrijden en om genade te schenken aan hen die dat niet verdienen. Genade is de uitdrukking van Gods oneindige liefde. Iemand die Gods liefde ontvangt, heeft deel aan zijn genade. In het Nieuwe Testament wordt Gods liefde voor zondaren altijd genade genoemd. Genade is de liefde en de gunst van God ten behoeve van hen die het niet verdienen. Genade is pure, eenzijdige goedheid en gunst van God. Het is Gods liefde voor zijn schepselen die zijn liefde niet verdienen.

Om genade te begrijpen en naar waarde te schatten, is het goed als we bepaalde fundamentele feiten over genade overwegen, zoals ze in de werken van Dr. Lewis Sperry Chafer zo deskundig zijn opgesomd. Het volgende is geciteerd uit zijn boek *Grace*.

1. Genade wordt niet geweigerd vanwege een tekortkoming.

Dit feit over genade is misschien wel duidelijker dan enig ander. Het is vooral het besef van tekortkomingen dat een ziel ertoe aanzet om te roepen om de goedheid en voordelen van genade. Zo vindt genade ook haar grootste triomf en glorie in de sfeer van menselijke hulpeloosheid. Genade houdt op genade te zijn als God zich genoodzaakt ziet haar in te trekken met het oog op menselijk falen en zonde. In feite kan genade niet worden uitgeoefend waar ook maar de geringste mate van menselijke verdienste te erkennen valt.

2. **Genade kan niet worden verminderd vanwege tekortkoming.**

God kan niet minder genade betonen aan iemand die zondig is dan Hij zou hebben gedaan als die persoon minder zondig was geweest.

3. **Genade kan geen schuld veroorzaken.**

Een daad is in geen enkel opzicht genadig als er onder welke omstandigheden dan ook een schuld wordt aangegaan. Genade, dat is onverdiende gunst, is noodzakelijkerwijs geen beloning voor verplichtingen uit het verleden, geen beloning voor verplichtingen in het heden en geen beloning voor verplichtingen in de toekomst. Genade moet altijd onvervalst blijven in haar vrijgevigheid en voordeel.

4. **Genade wordt niet verleend als de voldoening van een rechtvaardige schuld.**

Het is vanzelfsprekend dat de voldoening van een eerlijke schuld nooit een daad van genade kan zijn. In geen geval is het echter belangrijker om deze waarheid te erkennen dan wanneer genade wordt verklaard als het huidige goddelijke plan voor de redding van zondaars. Als God ook maar de geringste verdienste in de zondaar zou ontdekken, zou Hij dit, in strikte gerechtigheid, moeten onderkennen en naar behoren bevestigen. Door een dergelijke erkenning van menselijke verdienste zou Hij een verplichting jegens de zondaar nakomen en het nakomen van die verplichting jegens de zondaar zou de voldoening of erkenning van een schuld zijn. "Nu wordt hem die werkt, het loon niet toegerekend uit genade, maar krachtens verplichting" (Rom.4:4).

5. **Genade is nooit het te veel betalen van een schuld.**

Genade is geen genade meer als het ook maar in de geringste mate verweven is met de voldoening van een rechtvaardige schuld. Het kan nooit iets zijn dat wordt toegevoegd aan of deel uitmaakt van een rechtvaardige transactie. Een donatie kan worden toegevoegd aan de voldoening van een schuld – een extra bedrag bovenop het volledige verschuldigde bedrag; maar in geen geval mag dit extra bedrag worden beschouwd als een kwestie van pure genade. Het karakter van de aldus toegevoegde donatie zou noodzakelijkerwijs in zekere mate worden gekwalificeerd door de relatie van de donatie tot de schuld. De donatie zal meer of minder zijn dan wanneer deze op zichzelf zou staan. Het zal onvermijdelijk in zekere mate worden beïnvloed door de rechtvaardige transactie waarmee het wordt gecombineerd. In het Woord van God, net als in het algemeen gebruik, sluit het woord genade, in zijn exacte betekenis, elke vermenging met andere handelingen of zaken uit, hoe rechtvaardig en billijk ook. Genade spreekt van een geschenk, niet van ruil of handel, hoe ongelijk ook. Het is pure vriendelijkheid, niet het nakomen van een verplichting. Een daad moet, om genadig te zijn, los staan en op zichzelf staan. Goddelijke verlossing is daarom de vriendelijkheid van God jegens zondaars. Het is niet minder dan het zou zijn als zij minder gezondigd hadden. Het is niet meer dan het zou zijn als zij meer gezondigd hadden. Het staat volledig los van elke vraag over menselijke verdiensten. Genade is noch iemand behandelen zoals hij verdient, noch iemand beter behandelen dan hij verdient. Het is iemand genadig behandelen zonder enige relatie met wat hij verdient. Genade is oneindige liefde die zich uit in oneindige goedheid.

Ik zou de lezer willen aanraden om de vijf fundamentele feiten over genade die hierboven zijn uiteengezet zorgvuldig te overdenken. We zullen er veel baat bij hebben als we ze verwerken, assimileren en integreren in ons denken over genade. Wat mij betreft behoren ze tot de mooiste woorden die ooit over genade zijn gezegd buiten het Woord van God. Dr. Chafer schrijft ze als iemand die door de Heilige Geest is verlicht. Toen ik zijn boek over genade achttien jaar geleden in handen kreeg, nam ik de bovenstaande uitspraken aan als in overeenstemming met de waarheid van God, en deze vijf fundamentele feiten hebben mij enorm geholpen bij mijn begrip en waardering van de bedeling van de genade van God. Dr. Chafer past deze feiten in zijn boek alleen toe op redding door genade. Als hij ze tot hun logische conclusie zou doorvoeren en ze zou toepassen op de bedeling van de genade van God, zou hij al snel inzien dat deze bedeling niet bij het kruis kan zijn begonnen en dat de periode van de Handelingen geen deel uitmaakt van de bedeling van genade. Dit zal later in deze studies worden aangegeven.

Zodra het kind van God de exacte en volledige betekenis van het woord genade begrijpt, is hij klaar om inzicht te krijgen in en waardering te krijgen voor de bedeling of het bestuur van de genade van God. Als we de

goddelijke uitspraak accepteren dat Gods huidige bestuur er een van genade is, dan mogen we geen centimeter van dit standpunt afwijken. Als dit de waarheid is, dan moet het in alle omstandigheden waar blijven; daarom moeten we ophouden met het innemen van een houding of het denken van een gedachte die deze waarheid ook maar in het minst zou veranderen. Als we de openbaring accepteren dat dit een bedeling van genade is, kunnen we verwachten dat Gods relaties, Gods beheer, Gods handelen en Gods zegeningen allemaal in absolute genade zullen zijn. Gods huidige bestuur is er niet een van gerechtigheid of oordeel. Het is er een van genade.

Genade en gerechtigheid

Als Gods huidige bestuur er een van gerechtigheid zou zijn, zou Hij ieder mens geven wat hem toekomt of waar hij recht op heeft. Die een beloning verdienen, zouden die krijgen en die straf verdienen, zouden die krijgen. De Schrift spreekt over een tijd waarin God ieder mens zal vergelden (betalen) naar zijn daden, maar het is duidelijk dat Hij dit vandaag de dag niet doet. Alle daden van God die te maken hebben met menselijke zonde en falen zijn daden van gerechtigheid. Veel van deze daden van gerechtigheid zijn te vinden in het Woord van God. Maar aangezien het nu de bedeling van genade is, kunnen we er zeker van zijn dat elke daad van God sinds Handelingen 28:28 een daad van genade is geweest. Wanneer God niet in genade kon handelen, doet Hij helemaal niets. De Pinksterbedeling werd afgesloten met een daad van oordeel. Gods laatste daad jegens Israël was het uitspreken van een vonnis van gerechtelijke blindheid, doofheid en verharding van hart. Zie Handelingen 28:26-27. Zijn eerste daad in de nieuwe bedeling was een van de grootste daden van genade die in het Woord van God zijn opgetekend. Aan een volk dat ondankbaar, trots en afgodisch was; aan een volk dat de waarheid van God in een leugen had veranderd; aan een volk dat er niet om gaf God in hun kennis te behouden; aan een volk dat vervuld was van ongerechtigheid, hoererij, goddeloosheid, hebzucht, moord en haat; aan dit volk, de heidenen, verrichtte God zijn grootste daad van genade door hen zijn redding te zenden. Deze bedeling begon met een daad van genade, en elke daad van God jegens de mensheid sinds die tijd is een daad van genade geweest. Goddelozen zijn ongestraft gebleven en goede mensen zijn niet altijd gezegend, maar zonder uitzondering heeft elke mens onder de genade van God geleefd. Het feit dat God de zondaar toestaat te leven, zijn lucht in te ademen en van zijn zonlicht te genieten, is het bewijs dat alle mensen de onverdiende gunst van God genieten.

Deze grote waarheden worden tegenwoordig weinig begrepen of op waarde geschat. Overal om ons heen vinden we overtuigingen, meningen en houdingen die dit ontkennen. De meeste belijdende christenen geloven dat Gods huidige regering een mengeling is van genade en oordeel. Zij geloven dat God in deze tijd de goeden zegent en de goddelozen straft, en dat mensen van God krijgen wat zij verdienen. Als iemand iets tragisch overkomt, zullen velen beweren dat dit Gods straf is vanwege zijn zonden. Met dergelijke uitspraken ontkennen zij dat dit een bedeling van genade is, en beweren zij dat het een bedeling van gerechtigheid en oordeel is. Zij geloven dat God sommigen genadig behandelt, maar anderen oordeelt, waardoor deze bedeling een mengeling is van genade, barmhartigheid, gerechtigheid en oordeel.

De eerlijke waarnemer weet heel goed dat er zowel in het leven van goede als slechte mensen vreselijke tragedies plaatsvinden. De losbandige jongeman die terugkeert van een nacht vol dronkenschap en immoraliteit raakt betrokken bij een afschuwelijk ongeluk en komt om het leven in zijn brandende auto. Wanneer zulke dingen gebeuren, zullen velen opstaan om te beweren dat dit het oordeel van God over hem is vanwege zijn zonden, en zijn tragische einde wordt voorgesteld als een waarschuwing dat anderen hetzelfde kan overkomen als zij hun leven niet veranderen. Dezelfde tragische ongelukken zijn echter ook gebeurd met dienaren van God terwijl zij bezig waren met een of andere missie van barmhartigheid. Daarom kan de menselijke ervaring niet worden gebruikt om te bewijzen dat God vandaag de dag zonde of zondaars veroordeelt. Gods genade kan niet worden verminderd vanwege verdiensten, en in deze bedeling van genade moet elke daad van God een daad van genade zijn. Als Hij niet in genade kan handelen, zal Hij helemaal niet handelen.

In de volgende bedeling zal God zonde en degenen die zonde begaan, oordelen. Dan zal Hij met een ijzeren staf regeren en zal strikte gerechtigheid heersen in al zijn omgang met mensen. Maar omdat de huidige tijd een tijd van genade is, genieten zelfs de mensen van de wereld een gunst die zij niet verdienen. Dit is zeker niet de tijd waarin elke overtreding en ongehoorzaamheid zijn rechtvaardige beloning ontvangt. Niets wat de

mensen overkomt, kan worden beschouwd als straf voor hun zonden. Geen enkele fout of zonde van de mens kan Gods huidige bestuur veranderen. Het zal een bestuur van absolute genade blijven zolang de redding van God bij en onder de heidenen is.

In de Handelingentijd was dit niet het geval. Die drieëndertig jaar maakten geen deel uit van de genade van God. Ondanks de wonderbaarlijke genade die aan de mensen werd betoond, waren er daden van gerechtigheid en oordeel die aantoonde dat het geen bestuur van genade was.

Ananias en Saffira stierven vanwege hun zonde van het verkeerd voorstellen van hun giften. Ze zeiden dat ze alles hadden gegeven, terwijl het slechts een deel was (Handelingen 5). Hun dood was zeker het gevolg van een oordeel van God. Simon de tovenaer werd met de dood bedreigd, tenzij hij zich bekeerde van zijn goddeloosheid (Handelingen 8). De verdienste van Cornelius werd door God erkend, en de zegen die hem ten deel viel, was géén onverdiende gunst (Handelingen 10:2-4). Herodes stierf omdat hij God niet de eer gaf (Handelingen 12). Barjesus werd met blindheid geslagen omdat hij zich tegen het evangelie verzette (Handelingen 13). Veel Corinthiërs waren ziek en sommigen waren gestorven omdat ze op onwaardige wijze het Pesachbrood hadden gegeten en de Pesachbeker hadden gedronken (I Corinthe 11). Als we deze Bijbelse feiten onder ogen zien, is het onmogelijk voor ons te geloven dat de periode van Handelingen deel uitmaakte van de genadetijd van God. Hoewel er grote genade werd betoond, werden gunsten verleend vanwege verdiensten en werden gunsten onthouden vanwege tekortkomingen. De voorbeelden van Cornelius en Ananias zijn hiervan het bewijs. Zulke dingen kunnen niet voorkomen wanneer de bedeling of het bestuur er een van genade is.

Genade en de bedeling van genade

Als we de genade van God begrijpen en waarderen en beseffen dat deze begon in Handelingen 28:28, mogen we nooit in verwarring raken door te denken dat de genade op dat moment begon, of dat er vóór die tijd geen genade werd getoond, of dat het evangelie van genade pas werd verkondigd nadat Paulus had aangekondigd dat "dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is". Bepaalde tegenstanders die verwarring willen zaaien, beweren dat we dit onderwijzen wanneer we zeggen dat de genade van God begon in Handelingen 28:28, drieëndertig jaar na het kruis. Er zijn geen feiten die duidelijker in de Schrift worden uiteengezet dan deze: genade zien we voor het eerst in Gods omgang met Adam; genade wordt aan velen getoond in het Oude Testament; het evangelie van genade werd verkondigd gedurende de hele periode van Handelingen; en het evangelie van de genade van God werd aan heidenen gepredikt vóór Handelingen 28:28.

Adam en Eva waren de ontvangers van Gods genade toen Hij klederen van vellen maakte en hen daarmee bekleedde. Nadat zij echter van deze daad van genade hadden geprofiteerd, ondergingen zij het oordeel doordat zij uit de Hof werden verdreven. Het was op dat moment geen bedeling van genade, dus sommige daden van God waren genadig, terwijl andere daden van gerechtigheid en oordeel waren.

Er wordt ons verteld dat Noach genade vond in de ogen van de Heer; niettemin was de tijd waarin hij leefde geen bedeling van genade, want in die dagen bracht God de zondvloed over de wereld van de goddelozen.

Het evangelie van de genade van God werd gedurende het grootste deel van de Handelingenperiode verkondigd, maar die periode was geen bedeling van genade. Gedurende die periode was genade het enige middel tot vergeving, verlossing en rechtvaardiging, maar het was geen bedeling van genade. Zuivere genade kan geen onderscheid maken zoals we die vinden in Romeinen 1:16, "**Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft, EERST VOOR DE JOOD, maar ook voor de Griek.**"

In een bedeling van genade kan een superioriteit zoals die duidelijk uiteengezet wordt in Romeinen 3:1-2, niet worden toegestaan: "**Wat is dan het voorrecht van de Jood, of wat is het nut van de besnijdenis? Velerlei in elk opzicht. In de eerste plaats *toch* dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd.**" Onder een bestuur van absolute genade zal nooit een waarschuwing voor het oordeel worden gehoord zoals in Romeinen 11:21-22, "**Want indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen. Let dan op de goedertierenheid Gods en zijn gestrengheid: over de gevallen gestrengheid, maar over u goedertierenheid Gods, indien gij bij de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weggekapt worden.**"

Wanneer goedheid en strengheid hand in hand gaan, weten we dat de bedeling of het bestuur niet uit genade voortkomt. Wanneer oneindige liefde, die zich uit in oneindige goedheid, alleen staat, dan en alleen dan is de bedeling er een van pure genade. Er hangt geen zwaard van Damocles aan een zijden draadje boven ons hoofd. We kunnen erop vertrouwen dat in deze bedeling elke daad van God jegens ons een daad van genade zal zijn.

Degene aan wie het voorrecht van het oordeel is toevertrouwd, zit nu in genade op de troon van God. Alle gerechtelijke en bestraffende maatregelen tegen de zonden van de mens zijn opgeschort totdat de bedeling van genade voorbij is en de bedeling van het oordeel begint.

Aangezien genade geen schuld kan genereren, is elke uitspraak die we in Romeinen 15:27 vinden in strijd met een bestuur van genade: "Zij hebben het immers goedgevonden, maar zijn het ook jegens hen verplicht, want indien de heidenen aan hun geestelijke goederen deel hebben gekregen, behoren zij ook met hun stoffelijke goederen hen te dienen."

Deze vier waarheden, allemaal uit het boek Romeinen, de laatste brief die vóór Handelingen 28:28 werd geschreven, zijn op zichzelf voldoende om aan te tonen dat de bedeling van genade nog niet was begonnen toen Paulus die brief schreef.

Genade en verbonden

Wie de Bijbel bestudeert, zal ontdekken dat het God behaagde om verbonden met mensen te sluiten. Een verbond is een overeenkomst. Sommige verbonden van God zijn voorwaardelijk, andere zijn onvoorwaardelijk. Een voorwaardelijk verbond is een verbond waarbij Gods deel afhankelijk is van een bepaalde handeling van degenen met wie het verbond is gesloten. Een voorwaardelijk verbond verplicht God om zijn deel te doen wanneer aan de menselijke vereisten is voldaan. Een onvoorwaardelijk verbond is gewoon een verklaring van Gods kant over wat Hij gaat doen, zonder enige verwijzing naar menselijk handelen. Een onvoorwaardelijk verbond is voor God bindender dan een voorwaardelijk verbond. Het sluiten of afkondigen van een verbond kan een daad van pure genade van Gods kant zijn, een gunst die aan mensen wordt verleend zonder rekening te houden met hun verdiensten of tekortkomingen. Maar zodra het verbond is afgekondigd en bekrachtigd, kan het nakomen ervan op geen enkele manier als een daad van genade worden beschouwd. Het nakomen van een verbond of overeenkomst is een daad van rechtvaardigheid en geen daad van genade. God is verplicht om zijn afspraken na te komen, maar Hij is niet verplicht om in genade te handelen. Als dat wel zo was, dan zou de daad van genade het nakomen van een verplichting of het voldoen van een schuld zijn, en zou genade niet langer genade zijn. Er wordt nooit genade getoond in het rechtvaardig voldoen van een schuld. Het voldoen van een eerlijke schuld kan nooit een daad van genade zijn. Daarom kan in deze bedeling van genade geen enkel verbond van God, waarin persoonlijke zegeningen aan de mens zijn beloofd, van kracht zijn.

Zoals eerder vermeld, is een verbond een overeenkomst, en geen enkele daad van God jegens de mens of enige omgang van God met de mens in deze tijd is gebaseerd op een overeenkomst. Ze zijn uitsluitend gebaseerd op genade. Sommige mensen spreken over een 'verbond van genade', maar dit is een on-Bijbelse gedachte, want de woorden 'verbond' en 'genade' passen net zo min bij elkaar als de woorden 'genade' en 'werken'. Mensen die deze twee woorden samenvoegen, tonen een gebrek aan inzicht in de betekenis van beide woorden. In alle verbonden verbindt God zich ertoe iets te doen. En hoewel genade de basis kan zijn voor het sluiten van een overeenkomst, kan genade, zodra de overeenkomst is bekrachtigd, geen rol spelen bij het nakomen ervan. Het nakomen van overeenkomsten met God en tussen mensen zal altijd een kwestie van gerechtigheid en rechtvaardigheid zijn. Niemand kan genadig worden genoemd omdat hij zijn woord houdt, zijn schulden voldoet of zijn overeenkomsten nakomt. Genade speelt bij dergelijke zaken geen rol, en zo houdt ook de genade van God geen verband met het nakomen van verbonden.

Velen beweren dat we onder 'het nieuwe verbond' leven en zeggen vervolgens dat 'het nieuwe verbond een verbond van genade is'. Ze negeren volkomen het feit dat een van de opvallende uitspraken in verband met de belofte van het nieuwe verbond is: **"Maar ieder zal om zijn eigen ongerechtigheid sterven; ieder die onrijpe druiven eet, diens tanden zullen slee worden"** (Jer. 31:30).

Er zit geen greintje genade in die uitspraak. We zien hierin dat mensen krijgen wat ze verdienen. Het laat zien dat God rechtvaardig handelt en niet genadig. “Tel je vele zegeningen, noem ze een voor een”, is een goed advies. Als we dit proberen, dan zien we dat geen van de zegeningen die we kunnen noemen, ons is gegeven vanwege een overeenkomst of verbond dat God met ons, met Abraham of met Israël heeft gesloten. Zelfs de kleinste van onze zegeningen opvatten als iets dat ons ten deel is gevallen omdat God een verbond is nagekomen, is de genade van God met voeten treden. Elke zegen die we in Christus hebben, is gebaseerd op oneindige liefde die zich manifesteert in oneindige goedheid. Geen enkele ervan is gebaseerd op een verbond. Het feit dat dit de bedeling van de genade van God is, sluit automatisch alle verbonden uit die persoonlijke zegeningen aan mensen beloven en maakt deze ongeldig.

Genade en beloften

De Bijbel onthult dat God op verschillende momenten beloften aan mensen heeft gedaan waarin mensen een beloning zouden ontvangen als ze bepaalde werken verrichtten. Een dergelijke belofte vinden we in Genesis 12:3, waar we lezen over Abraham en zijn nakomelingen: **“Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken.”**

Hier hebben we een duidelijke belofte waarin God een zegen heeft beloofd aan allen die Abraham en zijn nageslacht zegenen. Als een mens aan de voorwaarden van deze belofte voldoet, is God hem die zegen verschuldigd. Een dergelijke zegen is echter de beloning voor werken en niet een zegen uit genade. Aangezien Gods bestuur vandaag de dag er een van genade is, kan er onmogelijk een zegen aan mensen worden gegeven vanwege hun werken; daarom zijn al dergelijke beloften vandaag de dag niet meer van kracht. Deze belofte was van kracht vanaf de roeping van Abraham tot het einde van de periode van de Handelingen en zal weer van kracht worden in een toekomstige dag, nadat de redding van God terugkeert naar en weer bij het volk Israël is. Velen geloven dat elke speciale gunst die wij vandaag aan Israël verlenen, zal resulteren in een bepaalde zegen voor ons. Dit is niet waar en het idee zelf is een ontkenning van de grote waarheid dat God ons met genade behandelt. Elke zegen die we hebben, komt tot ons vanwege onverdiende gunst. Als er vandaag de dag een belofte van zegen zou gelden voor allen die Israël zegenen, dan zouden zij die aan de voorwaarden voldoen het volste recht hebben om van God te eisen dat Hij hen voor hun werken beloont. Een zegen kan dus worden opgeëist op basis van verdienste.

Vanwege onze relatie met God hebben we alle reden om het Joodse volk met de grootste liefde en genade te behandelen, maar allen die dit doen in de hoop daar een zegen voor terug te krijgen, beseffen niet dat God in deze bedeling geen enkele zegen schenkt op basis van trouw, dienstbaarheid of verdienste. De enige grond waarop we iets van God mogen verwachten, is zijn genade – de liefde en gunst die Hij toont aan hen die dat het minst verdienen. Als we het fundament van genade verlaten, zullen we geen zegeningen meer kunnen verwachten. We zijn aangewezen op genade.

Het karakter van de bedeling van Gods genade is zodanig dat elke belofte wordt opgeschort of buiten werking gesteld waarin mensen zegeningen worden beloofd op basis van hun werken. We hebben geen aanspraak op God en we kunnen nooit aanspraak op Hem maken. Elke zegen van God wordt vandaag de dag tenietgedaan op het moment dat we die in verband brengen met verdiensten of werken. Al zijn zegeningen zijn op dit moment bedoeld om zijn genade te tonen en zijn genadige karakter te verkondigen. We ontkennen zijn genade wanneer we denken dat de minste van onze zegeningen ons ten deel valt vanwege onze verdiensten of werken.

Genade en geloof

In Romeinen 4:16 wordt een belangrijk principe onderwezen dat een zeer positieve invloed heeft op het karakter van de huidige bedeling. Het onderwerp dat hier wordt behandeld, is de rechtvaardiging van goddelozen. Dit wordt verklaard als een daad van genade van Gods kant. Deze genade werkt echter door het geloof; daarom wordt verklaard: “Daarom is zij uit het geloof, opdat zij naar genade zij” (St.Vert.).

Er moet zorgvuldig worden opgemerkt dat deze uitspraak slechts over één zaak gaat: de rechtvaardiging van goddelozen. Dit werd mogelijk gemaakt door het kruis, maar het kwam uitsluitend tot de mens als een daad van genade. Het kon op geen enkele andere grond gebeuren, want niemand kon het ook maar in het minst

verdienen of waard zijn. Omdat het uitsluitend uit genade en door genade was, moest het ook uitsluitend uit geloof en door geloof zijn, anders zou genade niet langer genade zijn.

Hieruit kunnen we leren dat alles wat uit genade is, ook door geloof moet zijn. Er kan geloof zijn in zaken waar genade niet in het geding is, maar waar genade is, moet die door geloof werken. Geloof is in overeenstemming met genade, maar niets anders in de mens kan in overeenstemming zijn met genade, hoe goed of wenselijk dat ook mag zijn. Daarom moet dit, aangezien het een bedeling van pure genade is, ook een bedeling van puur geloof zijn. Met andere woorden, alles wat de mens van God kan verwachten is genade, en alles wat God van de mens verlangt is geloof. Hij zal in heel zijn omgang met ons niet afwijken van de grond van genade, en Hij zal ons niet toestaan om in al onze omgang met Hem af te wijken van de grond van geloof. Als God ons toestaat om met Hem om te gaan op een andere basis dan die van geloof, zou Hij het karakter van genade veranderen, zodat het niet langer genade zou zijn.

Geloof is in overeenstemming met genade omdat het geen enkele verdienste heeft. We beschouwen het niet als een verdienstelijke daad wanneer we een waarheidsgetrouwe en eerlijke mens geloven. Een dergelijk geloof of vertrouwen vereist geen inspanning; het is geen werk. Daarom is het geen verdienstelijke daad wanneer we God geloven, die meer geloofwaardig is dan welke mens dan ook die we ooit hebben vertrouwd.

We kunnen er vol vertrouwen op rekenen dat we in deze bedeling van Gods genade door Hem bewaard zullen worden op grond van geloof. Geloof komt door te horen, en horen door het Woord van God; daarom zal alles wat we zijn, alles wat we bezitten, alles wat we weten, alles wat we hebben ervaren in relatie tot God, het resultaat zijn van het horen van het Woord van God. Niets komt tot ons door te zien, te voelen of door menselijke ervaringen. We zijn uitsluitend op geloof aangewezen. Tijdens deze bedeling hebben we niets om op te steunen, niets om ons te onderwijzen, niets om ons te helpen, dan het geschreven Woord van God. We kunnen geen tekenen, demonstraties of wonderen verwachten om de heilige Schrift te bevestigen. Dit is de tijd van puur geloof tijdens de absolute stilte van God. God heeft gesproken. Hij heeft alles gezegd wat Hij wilde zeggen. Nu zijn de hemelen stil en zullen ze stil blijven totdat de bedeling van genade ten einde is.

Het gebrek aan waardering voor de genade en het gebrek aan begrip dat, aangezien het om genade gaat, het ook door geloof moet gebeuren, zorgt ervoor dat veel belijdende christenen verlangen naar iets tastbaarder dan het Woord van God. Ze willen iets zien, iets horen, iets voelen. Elke dag worden er duizenden gebeden opgezonden waarin God wordt gesmeekt om Zichzelf te openbaren, om bewijs van zijn macht te geven, om de goddelozen te bestraffen en de rechtvaardigen te zegenen. Al deze gebeden zijn niets anders dan verzoeken aan God om een einde te maken aan de genade en om mensen voortaan met gerechtigheid en oordeel te behandelen. Het is maar goed dat zulke gebeden nooit verhoord zullen worden. Ze zijn niet in overeenstemming met de wil van God. Het is vreemd dat sommigen die de genade van God in deze genadetijd hebben geproefd, verzoeken aan God richten die Hem in feite vragen om daar een einde aan te maken. Op een dag zal er een einde aan komen, maar alle gebeden die mensen kunnen opzeggen, zullen de genadetijd niet veranderen of het einde ervan met ook maar één dag versnellen.

Aangezien de periode van de Handelingen geen tijdperk van genade was, werd Gods volk in die tijd niet strikt op basis van geloof beoordeeld. Zij hadden vertrouwen, zekerheid en kennis die niet uitsluitend op het geloof in het Woord van God waren gebaseerd. De woorden van de Heer aan zijn discipelen beloofden hen dat zij dezelfde werken zouden doen als Hij, en zelfs nog grotere werken zouden verrichten (Joh.14:12). Toen zij eropuit gingen om het evangelie te verkondigen, werkte de Heer met hen mee en bevestigde Hij het woord met tekenen die daarop volgden (Marc.16:20). Daarom hadden deze mannen meer dan alleen het Woord om hen te ondersteunen, en de mensen die naar hen luisterden, waren niet beperkt tot het geloof in het Woord alleen. Zij zagen ook de tekenen die het Woord bevestigden. Toen de discipelen met straffen werden bedreigd als zij in de naam van Jezus zouden blijven verkondigen, deden zij een beroep op God en vroegen Hem zijn hand uit te strekken om te genezen en tekenen en wonderen te doen. Als antwoord gaf God een openbaar bewijs dat Hij hun gebeden had verhoord, want **“de plaats, waar zij vergaderd waren, werd bewogen”** (Hand.4:23-31). En toen hun vijanden hen grepen en in de algemene gevangenis wierpen, **“opende een engel des Heren des nachts de deuren van de gevangenis en leidde hen naar buiten”**. Later, toen Paulus in de gevangenis van Filippi zat, werd zijn gebed verhoord door een zware aardbeving die de gondvesten van de gevangenis deed

schudden, de boeien die hem bonden verbrak, zijn voeten uit de blokken bevrijdde en alle deuren in de gevangenis wijd openzette. Iedereen die op enigerlei wijze bij deze gebeurtenissen betrokken was, had iets meer om op te vertrouwen, iets meer om zijn geloof te versterken dan alleen het Woord van God.

Zulke dingen passen weliswaar in de periode van de Handelingen, maar zouden volkomen misplaatst zijn in een tijdperk van genade. Genade kan alleen door geloof in het individu werkzaam worden. Geloof komt niet voort uit het zien van wonderen of het ervaren van wonderbaarlijke gebeurtenissen. Geloof komt alleen door te horen, en horen door het Woord van God. Daarom zijn we uitsluitend op het Woord van God aangewezen.

In de periode van Handelingen, toen mensen de Heilige Geest ontvingen, kregen zij een duidelijk teken dat een positief bewijs leverde dat zij de Geest bezaten. Zij spraken in talen die zij nog nooit eerder hadden gehoord; zij bezaten de kracht om te genezen of wonderen te verrichten. Tegenwoordig hebben wij niets dat ons vertelt dat wij de Geest van God hebben, behalve het Woord van God. Het is het getuigenis van de Schrift dat wij de Geest van God bezitten. Wij hebben geen ander bewijs. We zijn aangewezen op het Woord van God alleen.

Je zou bijna willen dat het anders was. Gezien de voortdurende en hardnekkige afwijzing van het Woord van God door de mensen, is het zondermeer natuurlijk om te verlangen dat de verkondiging ervan bevestigd zou worden met tekenen die daarop volgen. Honderden hebben oprecht gezegd dat als ze een wonder zouden kunnen zien zoals dat herhaaldelijk werd verricht in de periode van de Handelingen, ze in staat zouden zijn om op God te vertrouwen. Omdat we verlangen dat mensen op Hem vertrouwen, zouden we graag het wonder kunnen leveren. Maar, zoals het bekende gezegde zo treffend zegt: "Je kunt niet alles hebben." We kunnen niet genieten van het voorrecht om in een tijdperk van pure genade te leven, tenzij we bereid zijn om ons standpunt in te nemen op basis van het Woord van God en nooit iets anders vragen of zoeken dan dat.

In deze tijd hebben we niets anders dan wat ons ten deel valt als gevolg van het geloven in het Woord van God. Zoals Sir Robert Anderson zo treffend heeft gezegd: "De goddelijke geschiedenis van het bevoorrechte ras gedurende duizenden jaren staat bol van wonderen waarmee God zijn macht aan de mensen heeft bewezen, en toch worden we geconfronteerd met het verbazingwekkende feit dat vanaf de dagen van de apostelen tot op heden tevergeefs in de geschiedenis van het christendom gezocht moet worden naar een enkel openbaar gebeuren dat ons dwingt te geloven dat er überhaupt een God bestaat."

Gebed in de bedeling van genade

Het feit dat Gods huidige bedeling of bestuur er een is van absolute genade, vereist dat er een nieuwe openbaring of basis moet zijn waarop mensen God in gebed kunnen benaderen, en ook een andere methode die God gebruikt om gebeden te verhoren. Deze moeten volledig in overeenstemming zijn met zuivere genade en zuiver geloof.

Het is geen geheim dat velen van Gods volk ernstig bedroefd zijn over het schijnbare falen van de gebedsbeloften die in de vier evangeliën zijn opgetekend. De woorden van onze Heer aan zijn discipelen over de zekere basis waarop God hun gebeden zou verhoren, kunnen niet duidelijker zijn. Hier zijn enkele van zijn woorden: **"Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden. Want een ieder, die bidt, ontvangt, en wie zoekt, vindt, en wie klopt, hem zal opengedaan worden"** (Matt.7:7-8). **"Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden"** (Joh.15:7). **"En wat gij ook vraagt in mijn naam, Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde"** (Joh.14:13). **"Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen"** (Joh.14:14).

Deze beloften worden tegenwoordig voortdurend gepresenteerd als basis voor gebed en worden aangehaald als aanmoediging om te bidden. Duizenden predikanten hebben mensen doen geloven dat als zij aanspraak maken op deze beloften, zij de vervulling ervan in hun leven zullen ervaren. Als gevolg daarvan hebben velen in tijden van wanhopige nood serieus aanspraak gemaakt op deze beloften, om vervolgens teleurgesteld te worden. Als zij om uitleg vroegen aan degenen die hen hadden aangespoord om aanspraak te maken op deze beloften, werd hun mislukking verklaard door in deze beloften bepaalde voorwaarden van welke aard dan ook te lezen. Onze Heer stelde echter geen enkele voorwaarde, behalve dat de verzoekers in Hem zouden blijven, zijn woorden in hen zouden blijven en het gebed in zijn naam zou worden opgezonden. Het is voor niemand

bevredigend om erop te wijzen dat deze beloften in sommige gevallen op een bepaald moment voor sommigen hebben gewerkt. Al deze beloften zijn overeenkomsten – overeenkomsten waar mensen niet om hebben gevraagd, maar die onze Heer vrijwillig is aangegaan. Moeten we, gezien onze ervaringen met gebed, concluderen dat de Heer zich niet altijd aan zijn overeenkomsten houdt, of dat Hij zich er alleen aan houdt op bepaalde momenten wanneer aan bepaalde niet-verklaarde voorwaarden wordt voldaan – voorwaarden die geen deel uitmaakten van de oorspronkelijke overeenkomst?

Het is eenvoudig aan te tonen dat deze afspraken of beloften in de periode van de Handelingen telkens letterlijk werden nagekomen, dat deze basis van gebed precies werkte zoals de Heer had gezegd.

De discipelen vroegen de Heer om te laten zien welke man Hij had gekozen om de plaats van Judas in te nemen. Hij kon dit niet nalaten, aangezien Hij had gezegd dat Hij alles zou doen wat zij in zijn Naam zouden vragen. En Hij antwoordde onmiddellijk door het lot op Matthias te laten vallen. Zie Handelingen 1:24-26.

Opdat de machthebbers zouden worden terechtgewezen, baden de discipelen dat God zijn hand zou uitstrekken om te genezen en dat er tekenen en wonderen zouden worden gedaan. Als antwoord werd de plaats waar zij bijeen waren bewogen en vonden enkele van de grootste wonderen in het Woord van God plaats. De schaduw van Petrus die op de zieken viel, genas hen allen. Zie Handelingen 4:29-31; 5:15-16.

Toen Petrus bad dat de Samaritanen de Heilige Geest zouden ontvangen, legde hij zijn handen op hen en het gewenste resultaat werd bereikt. Zie Handelingen 8:15-16.

Saul van Tarsus was erg bedroefd over het verlies van zijn gezichtsvermogen en bad over zijn blindheid. Als antwoord gaf God hem een visioen van iemand genaamd Ananias die naar hem toe kwam, zijn hand op hem legde en zijn gezichtsvermogen herstelde. Handelingen 9:11-12.

In het huis van Dorkas bad Petrus en Dorkas stond op uit de dood. Handelingen 9:40. De gemeente in Jeruzalem bad onophoudelijk tot God voor Petrus, die in de gevangenis zat. Als antwoord stuurde God een engel naar Petrus, waardoor de ketenen van zijn handen vielen en die hem door de eerste en tweede afdeling naar buiten bracht en zelfs de ijzeren poort van de gevangenis vanzelf deed opengaan. Handelingen 12:5-10.

Toen Paulus en Silas in de gevangenis van Filippi baden, schudde een aardbeving de gevangenis; alle deuren gingen op wonderbaarlijke wijze open en de boeien van iedereen werden losgemaakt. Handelingen 16:25-26. Zelfs in het laatste hoofdstuk van Handelingen, toen Paulus voor de vader van Publius bad, werd het gebed verhoord door onmiddellijke en volledige genezing. In feite werd elk gebed in de periode van Handelingen waarin een duidelijk verzoek werd gedaan, onmiddellijk verhoord en op een zodanige wijze dat er geen twijfel over kon bestaan dat het een daad van God was.

Het gebed zoals dat in de evangeliën wordt beschreven en zoals dat in het boek Handelingen in praktijk wordt gebracht, leek enigszins op het innen van cheques bij een bank. God kwam zijn beloften altijd na. Hij zorgde ervoor dat elke cheque volledig werd uitbetaald, want elk gebed in de naam van Christus was een geldige aanspraak op Hem. Wanneer mensen baden, gaf Hij antwoord, en zoals eerder gezegd was dat antwoord van zo'n wonderbaarlijke aard dat mensen het onomstotelijke bewijs hadden dat Hij zijn woord nakwam. Het karakter van de huidige bedeling is zodanig dat het een nieuwe basis voor gebed vereist die daarmee in overeenstemming is. Het is nog steeds waar dat mensen zonder ophouden moeten bidden en dat ze moeten volharden en niet verslappen. Maar geen enkel gebed kan vandaag de dag nog worden vergeleken met het indienen van een cheque bij een bank, zoals dat in de periode van Handelingen het geval was. De gelovigen in de periode van Handelingen hadden een aanspraak op God vanwege de beloften die Hij hun had gedaan. Een antwoord op een gebed was dat God een van zijn beloften nakwam of een van zijn afspraken vervulde. Onder een regering van de genade van God kan niemand ooit aanspraak op Hem maken. Elk antwoord op een gebed moet een daad van genade zijn en mag op geen enkele wijze de betaling van een schuld, het nakomen van een verbond of het vervullen van een overeenkomst zijn.

In Filippenzen 4:6-7 vinden we de nieuwe basis voor gebed die in overeenstemming is met de genade van God. **“Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging**

bekend worden bij God. En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus.”

Hier hebben we een basis voor gebed die altijd werkt wanneer ze in praktijk wordt gebracht. Ze heeft nog nooit gefaald en zal ook nooit falen. De waarheid die ze uitdrukt, zal in overeenstemming blijken te zijn met de werkelijke ervaring van geestelijke gelovigen.

De basis van het gebed zoals uiteengezet in Filippenzen 4:6 maakt alles waarover ook maar de minste bezorgdheid bestaat, tot een legitiem onderwerp voor gebed. Onze verzoeken kunnen betrekking hebben op lichamelijke behoeften, zoals lichamelijke genezing; ze kunnen betrekking hebben op materiële behoeften, zoals voedsel en kleding; of ze kunnen betrekking hebben op geestelijke behoeften, zoals leiding, wijsheid of de redding van anderen. Door middel van gebed en smeking moeten we onze verzoeken aan God kenbaar maken. Als we dit doen, zal de basis van het gebed niet zijn alsof we een cheque bij de bank indienen; het zal ook niet zijn alsof we in het bezit zijn van een pasje dat de voorraadkamer opent, zodat we kunnen nemen wat we willen. In de bedeling van genade moet het gebed zijn alsof we naar de voorraadkamer gaan met een verzoek om voorraden. We kunnen geen eisen stellen aan God; we kunnen Hem geen bevelen geven; we kunnen Hem niet oproepen om zijn beloften na te komen; maar we kunnen in gebed onze verzoeken aan Hem kenbaar maken. Natuurlijk mogen we geen verzoeken aan God doen die niet in overeenstemming zijn met de genadetijd. We mogen Hem niet vragen om een gerechtelijke of bestraffende daad te verrichten tegen een zondaar. Al dergelijke daden zijn uitgesteld totdat de genadetijd voorbij is en de tijd van het oordeel begint.

Wie zorgvuldig nadenkt over de waarheid die in Filippenzen 4:6-7 wordt uiteengezet, zal meteen zien dat er geen belofte is dat onze verzoeken zullen worden ingewilligd. Er staat ook niet dat als twee of drie mensen het eens zijn over een verzoek, het hun zal worden gegeven. Het leert ons om alles in zijn handen te laten, in het vertrouwen dat Hij zal doen wat het beste voor ons is. Als we dat doen, zullen we zijn vrede vinden. Zoals Sir Robert Anderson het zo duidelijk heeft verwoord:

“Het gebed van het pinkstertijdperk was als het uitschrijven van cheques die aan de balie in contanten moesten worden uitbetaald. Het gebed van de christelijke bedeling, dat wil zeggen van het geloofsleven, is om onze verzoeken aan God kenbaar te maken en vrede te hebben. Als de kwestie iets was dat een vriend kon oplossen – een vriend wiens wijsheid we konden vertrouwen en van wiens liefde we verzekerd waren – zouden we dan niet tevreden zijn om, nadat we hem alles hadden verteld, te zeggen: “Nu ken je mijn gevoelens en mijn wensen, en ik laat de zaak volledig in jouw handen.” En dit is precies wat God ons vraagt. In de bedeling van genade moeten we een andere manier van gebedsverhoring verwachten. God zal ons in deze bedeling niets buiten zijn Woord geven om ons te laten geloven in Hem of op Hem te vertrouwen. Alle antwoorden op gebeden zullen van dien aard zijn dat alleen de gelovige, dat wil zeggen de mens die het Woord van God over gebed heeft geloofd, zijn hand daarin zal kunnen onderscheiden. Er zullen geen antwoorden zijn die de mens ertoe aanzetten om in gebed te geloven.”

Op dit moment verhoort God gebeden nog steeds even volledig als Hij altijd heeft gedaan. Mensen doen hun verzoeken aan God; elk verzoek wordt in overweging genomen; en veel verzoeken worden ingewilligd. Niettemin zijn alle antwoorden van dien aard dat uiteindelijk het enige positieve bewijs dat we hebben om te geloven dat God gebeden verhoort, het getuigenis in het Woord van God is dat we hebben gelezen en geloofd. In de periode van de Handelingen kon een deel van het bewijs dat God gebeden hoorde en verhoorde, worden gevonden in het antwoord zelf. Tegenwoordig is Gods manier om onze verzoeken te verhoren van dien aard dat er in het antwoord geen bewijs te vinden is dat God gebeden verhoort; daarom kan het geloof in gebed geen andere bron hebben dan het Woord van God.

Conclusie

De tijd waarin we leven, het bestuur van God waaronder we leven, is het bestuur of de bedeling van de genade van God. In de Heilige Schrift lezen we over zaken als werken, wet, beloften, verbonden en genade. De zegeningen die we op dit moment genieten, zijn niet tot ons gekomen als gevolg van enig werk dat wij hebben verricht, enige wetten die we hebben nageleefd, enige beloften die God heeft gedaan of enige verbonden die Hij is aangegaan. Al onze zegeningen zijn uit genade. Als we ze herleiden, zullen we zien dat het daden van

onverdiende gunst zijn. Als ze uit werken voortkomen, zijn ze niet uit genade. Als ze uit de wet voortkomen, zijn ze niet uit genade. Als ze de vervulling van beloften zijn, zijn ze niet uit genade. Als ze het nakomen van verbonden zijn, zijn ze niet uit genade. Aangezien dit een bedeling van genade is, moet elke zegen die ons toekomt zijn oorsprong vinden in de genade van God.

In een bestuur van genade moet elke handeling van God een daad van genade zijn. Als Hij niet in genade kan handelen, zal Hij helemaal niet handelen. De tijd zal nog komen dat alle mensen zullen weten dat God gedurende ten minste 1900 jaar alleen in genade heeft gehandeld. Niets wat de mens in die jaren heeft gedaan, heeft Hem ertoe gebracht zijn huidige bestuur ook maar een fractie te wijzigen. De goddelozen met hun goddeloze daden, alle harde woorden die goddeloze zondaars tegen Hem hebben gesproken, de godslastering van de lippen van mensen, het gemor van hun hart – niets van dit alles heeft Hem ertoe gebracht te stoppen met genadig te handelen om mensen in het oordeel te brengen. Mensen hebben God zelfs uitgedaagd om hen in het oordeel te brengen. De bekende ongelovige Robert Ingersoll schudde tijdens zijn lezingen vaak zijn vuist naar de hemel en riep: “Als er een god is, laat hem mij dan dood slaan.” Toen er niets gebeurde, verklaarde hij dat dit het bewijs was dat God niet bestond. Als zijn capriolen al iets bewezen, dan was het wel dat dit een bedeling van genade is en dat God niet handelt in gerechtigheid of oordeel.

Een bedeling van genade moet ook een bedeling van puur geloof zijn. Alles moet uit geloof zijn, zodat het uit genade kan zijn, want alleen geloof kan in harmonie zijn met genade. Wet, werken, verbonden en beloften zijn niet in harmonie met genade.

Velen zullen in opstand komen tegen de goddelijke openbaring dat dit een bedeling of bestuur van genade is. Omdat ze er een gewoonte van hebben gemaakt om elke vreemde gebeurtenis aan God toe te schrijven, zullen ze beweren dat sommige van zijn daden, daden van gerechtigheid, van oordeel, van verdiende gunst, beloningen voor dienstbaarheid of het nakomen van verbonden zijn.

Anderen zullen zich misschien verzetten tegen de leer dat de bedeling van genade ook een bedeling van geloof moet zijn, waarin alle mensen uitsluitend aan het Woord van God zijn onderworpen. Sommigen zullen hiertegen argumenteren en beweren dat ze stemmen hebben gehoord, dromen hebben gehad of visioenen hebben gezien. Ze zullen beweren dat ze door middel van deze ervaringen iets meer hebben dan het Woord van God als steun voor hun geloof.

Sommigen zullen ronduit teleurgesteld zijn. Ze hebben gehoopt en gebeden dat God zijn stilzwijgen zou doorbreken en Zichzelf zou openbaren op een manier waardoor ze een betere reden zouden hebben om in Hem te geloven dan de uitspraken van de Schrift. Ze willen zien, horen, voelen, uit ervaring weten – niet alleen lezen en geloven. Ze vinden dat God zich als God moet gedragen en al zijn eigenschappen moet openbaren, niet alleen zijn genade. Ze zouden bidden: “Laat God opstaan, laat zijn vijanden verstrooid worden; laat zijn haters voor vluchten voor zijn aangezicht.”

De gelovige zal dergelijke eisen niet aan God stellen of een dergelijk verzoek aan Hem richten. Hij beseft het grote voorrecht dat we hebben in deze bedeling van genade. Hij kan over alle dingen zeggen wat God Paulus ertoe bracht te zeggen over één ding: “zijn genade is mij genoeg.” Hij weet dat het veel beter is om te geloven zonder gezien te hebben dan eerst te hebben gezien en dan te geloven. Zoals de Heer tegen Thomas zei: “Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven” (Joh.20:29).

Moge God de schrijver en de lezer schenken dat zij geen hogere plaats zoeken dan onder die gezegenden te zijn die tevreden zijn met het geloof in het Woord van God.

How firm a foundation, ye saints of the Lord,
Is laid for your faith in His excellent Word !
What more can He say than to you He hath said,
To you who for refuge to Jesus have fled?⁴

---

⁴ Vrij vertaald: Hoe stevig is het fundament, gij heiligen van de Heer, dat voor uw geloof in zijn voortreffelijke Woord is gelegd!

Wat kan Hij nog meer zeggen dan Hij tot u heeft gezegd, tot u die uw toevlucht bij Jezus hebt gezocht?